

Παρουσίαση Καταχώρισης

📄 Νομολογία

📄 Μικτά Ορκωτά Δικαστήρια

📄 Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο Θεσσαλονίκης

Αριθμός απόφασης: 341/2019

Το κείμενο που ακολουθεί δημοσιεύεται στον τόμο 2021, σελ. 618

Δικαστής: **Α. Εκκλησιάρχος** (Πρόεδρος Πλημμελειοδικών)

Δικαστής: **Ελένη Παπαγεωργίου** (Πλημμελειοδίκης)

Δικαστής: **Δ. Καινούργιος** (Πλημμελειοδίκης)

Εισαγγελέας: **Αθνήα Κωνσταντινίδου** (Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών)

Δικηγόρος: **Α. Παπαδαμάκης** (Δικηγόρος)

Δικηγόρος: **Ν. Χατζηνικολάου** (Δικηγόρος)

Δικηγόρος: **Ι. Ιερόπουλος** (Δικηγόρος)

Δικηγόρος: **Α. Ζαχαριάδης** (Δικηγόρος)

Δικηγόρος: **Γ. Κυρίτσης** (Δικηγόρος)

Δικηγόρος: **Χ. Λαδής** (Δικηγόρος)

Δικηγόρος: **Λ. Μαργαρίτης** (Δικηγόρος)

Δικηγόρος: **Δ. Μαργαρίτης** (Δικηγόρος)

Δικηγόρος: **Μαρία Σταυρίδου** (Δικηγόρος)

Κείμενο απόφασης

[...] Ι*. Κατά τη διάταξη του άρ. 299 παρ. 1 του ΠΚ, «Όποιος με πρόθεση σκότωσε άλλον, τιμωρείται με ισόβια κάθειρξη», ενώ κατά τις διατάξεις του άρ. 27 παρ. 1 του ίδιου Κώδικα, «Με δόλο (πρόθεση) πράττει όποιος θέλει την παραγωγή των περιστατικών που κατά το νόμο απαρτίζουν την έννοια κάποιας αξιόποινης πράξης. Επίσης, όποιος γνωρίζει ότι από την πράξη του ενδέχεται να παραχθούν αυτά τα περιστατικά και το αποδέχεται». Από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων προκύπτει ότι, για να στοιχειοθετηθεί το έγκλημα της ανθρωποκτονίας από πρόθεση, απαιτείται αντικειμενικώς μεν η αφαίρεση της ζωής άλλου ανθρώπου με θετική ενέργεια ή με παράλειψη ενέργειας, που οφείλεται από το νόμο, υποκειμενικώς δε δόλος άμεσος ή ενδεχόμενος, που συνίσταται ο μεν άμεσος στη γνώση και θέληση των στοιχείων της πράξης, δηλαδή της αφαίρεσης της ζωής του άλλου ανθρώπου, ο δε ενδεχόμενος στην αποδοχή του ενδεχομένου αποτελέσματος της θανάτωσης του άλλου (ΑΠ 133/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ειδικότερα, με άμεσο δόλο κατά την έννοια του άρ. 27 παρ. 1 του ΠΚ ενεργεί όποιος επιδιώκει την παραγωγή του εγκληματικού αποτελέσματος, καθώς και αυτός που δεν το επιδιώκει, αλλά προβλέπει ότι τούτο αποτελεί την αναγκαία συνέπεια της πράξης ή παράλειψής του και δεν αφίσταται αυτής, ενώ με ενδεχόμενο δόλο πράττει εκείνος ο οποίος προβλέπει ως ενδεχόμενο το εγκληματικό αποτέλεσμα και το αποδέχεται. Ενδεχόμενος δόλος, η ύπαρξη του οποίου πρέπει να αιτιολογείται ειδικώς, υπάρχει στην περίπτωση κατά την οποία ο δράστης δεν προβλέπει μεν το εγκληματικό αποτέλεσμα, αλλά επιδιώκει [...] κάτι άλλο, προβλέπει, όμως, ότι η εκπλήρωση της επιδιώξης του αυτής θα έχει ως πιθανή συνέπεια την πραγμάτωση του εγκληματικού αποτελέσματος και, παρά ταύτα, προχωρεί στην τέλεση της πράξης του. Για τον προσδιορισμό της έννοιας της αποδοχής του εγκληματικού αποτελέσματος εκ μέρους του δράστη, του βουλητικού δηλαδή στοιχείου του ενδεχομένου δόλου, η επιστήμη αλλά και η νομολογία δεν ανατρέχουν στους χώρους του συναισθηματικού αλλά στο γνωσιολογικό στοιχείο, το οποίο ενεργεί συμπληρωματικά. Προσφέρει δηλαδή κατάλληλες ενδείξεις για τη βουλητική στάση του δράστη, προσδίδοντας σε αυτή το ακριβές περιεχόμενό της. Έτσι, «αποδέχομαι» τον κίνδυνο επέλευσης του αποτελέσματος σημαίνει ότι σταθμίζω τα υπέρ και τα κατά με βάση τα δεδομένα στοιχεία και αποφασίζω να προβώ στην πράξη για το λόγο ότι αυτό είναι σημαντικότερο από το φόβο μήπως επέλθει τελικώς το αποτέλεσμα. Ένα από τα κυριότερα αντικειμενικά κριτήρια που χρησιμοποιούνται για τον προσδιορισμό του γνωσιολογικού στοιχείου και κατά συνέπεια της βουλητικής στάσης του δράστη είναι το ποσοστό επικινδυνότητας, η χρησιμότητα του οποίου ως ενδεικτικού στοιχείου της βουλητικής στάσης δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, γιατί όταν ένας δράστης προβαίνει στο εγχείρημα παρά το υψηλό ποσοστό κινδύνου, λογικό είναι να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι αποδέχεται το αποτέλεσμα. Η αποδοχή του εγκληματικού αποτελέσματος αποτελεί κατά τα ανωτέρω το κυρίαρχο στοιχείο της έννοιας του ενδεχομένου δόλου και εννοιολογικά είναι εντελώς διαφορετική από την πίστη ότι δεν θα επέλθει το εγκληματικό αποτέλεσμα, η οποία αποτελεί κατά το άρθρο 28 του ΠΚ στοιχείο της ενσυνείδητης αμέλειας αλλά και την ειδοιοιά διαφορά μεταξύ αυτής και ενδεχομένου δόλου, αφού η πρόβλεψη του εγκληματικού αποτελέσματος αποτελεί κοινό στοιχείο και των δύο. Δηλαδή ο ενδεχόμενος δόλος και η ενσυνείδητη αμέλεια μοιάζουν στο γνωστικό ή διανοητικό στοιχείο, αφού και στις δύο περιπτώσεις ο δράστης πιθανολογεί την επέλευση του αποτελέσματος. Διαφέρουν, όμως, ριζικά στο βουλητικό στοιχείο, διότι στην ενσυνείδητη αμέλεια ο δράστης αποκρούει εσωτερικά το αποτέλεσμα, ενεργεί, όμως, γιατί εσφαλμένα πιστεύει ότι θα το αποφύγει, ενώ στον ενδεχόμενο δόλο ο δράστης την κρίσιμη χρονική στιγμή της πράξης ή της παράλειψής του δεν απώθησε από τη συνείδησή του το εγκληματικό αποτέλεσμα, που είχε προβλέψει, και εντεύθεν το επιδοκίμασε. Ώστε λοιπόν ενδεχόμενος δόλος υπάρχει όταν ο δράστης γνωρίζει το αποτέλεσμα ως πιθανό (ενδεχόμενο) και το αποδέχεται, υπό την έννοια ότι το επιδοκίμαζε ή συμβιβάζεται με αυτό, δηλαδή προχωρεί στην επιδίωξη του στόχου του παρά τον υψηλό βαθμό επικινδυνότητας της συμπεριφοράς του, αδιαφορεί για την τύχη του εννόμου αγαθού, ενώ συγχρόνως δεν έχει λόγους να πιστεύει σε μια επιτυχή έκβαση του πράγματος και στη μη επέλευση του αποτελέσματος.

Από δε το συνδυασμό των διατάξεων των άρ. 26 και 27 ΠΚ, στις οποίες γίνεται λόγος περί των ειδών του δόλου, προκύπτει ότι ενδεχόμενος δόλος υπάρχει όταν ο δράστης αν και κατευθύνει την βούληση και τις ενέργειές του σε κάποιο αξιόποιο αποτέλεσμα, γνωρίζει ότι από τις ενέργειές του μπορεί να προκληθεί και άλλο αξιόποιο αποτέλεσμα το οποίο αποδέχεται, η αποδοχή δε αυτή ως ενδεικτικός παράγων προσδιορισμού του βαθμού της αποδοχής του πιθανολογούμενου αποτελέσματος εκ μέρους του δράστη κρίνεται κυρίως με αντικειμενικά δεδομένα, από τα οποία αφενός μεν θα κριθεί το ποσοστό επικινδυνότητας το οποίο ο δράστης είχε υπόψη του κατά την ενέργεια της συγκεκριμένης πράξης και αφετέρου το βουλητικό στοιχείο του δράστη περί του αν τα αποτελέσματα της πράξης ευρίσκονται μέσα στα πλαίσια της βούλησής του, τα οποία δεν μπορούν να αμφισβητηθούν όταν ο δράστης προβαίνει σε εγχείρημα με πάρα πολύ υψηλό ποσοστό κινδύνου, οπότε είναι λογικό να συμπεράνουμε ότι η αποδοχή των αποτελεσμάτων της πράξης του ευρίσκεται μέσα στην από την αρχή επιδιχθείσα βούλησή του (βλ. ΑΠ 123/2015 ΠοινΧρ 2017, 346). Έτσι, επί ενδεχομένου δόλου ο υπαίτιος δεν θέλει ούτε επιδιώκει το εγκληματικό αποτέλεσμα, το προβλέπει, όμως, ως ενδεχόμενη συνέπεια της ενέργειας ή παράλειψής του και το αποδέχεται, απαιτείται δηλαδή, όπως προαναφέρθηκε, πρόβλεψη του εγκληματικού αποτελέσματος και αποδοχή της πραγμάτωσής του, δεδομένου ότι κατά τον προσδιορισμό της μορφής αυτής υπαιτιότητας, ο Ποινικός Κώδικας υιοθέτησε τη θεωρία της εγκληματικής επιδοκίμασας, σύμφωνα με την οποία για την ύπαρξη ενδεχομένου δόλου πρέπει να διακριβωθεί αφενός μεν ότι ο δράστης προέβλεψε ως δυνατό το εγκληματικό αποτέλεσμα εξαιτίας της ενέργειας ή παράλειψής του, αφετέρου δε ότι το αποδέχθηκε. Ωστόσο, η συνδρομή του στοιχείου της

αποδοχής, που αποτελεί το κυρίαρχο στοιχείο της έννοιας του ενδεχόμενου δόλου, είναι ζήτημα απόδειξης και δεν προκαθορίζεται άνευ ετέρου από το βαθμό της πιθανότητας, με την οποία προβλέφθηκε το εγκληματικό αποτέλεσμα, ούτε από τη διαπίστωση ότι ο δράστης, αν και προείδε τούτο ως δυνατό, προχώρησε στην πράξη του ή αποδέχθηκε την παράλειψή του, δίχως να λάβει υπόψη του μια τέτοια προειδοποίηση. Οι παράγοντες αυτοί προφανώς συναξιολογούνται, όπως έχει ήδη εκτεθεί για τη διαπίστωση του βουλητικού στοιχείου του ενδεχόμενου δόλου, αλλά, δεδομένου ότι η έννοια του δόλου είτε άμεσου είτε ενδεχόμενου συντίθεται από το γνωστικό και το βουλητικό στοιχείο του εγκληματικού αποτελέσματος και τα δύο δε αυτά στοιχεία είναι ισότιμα μεταξύ τους, δεν αρκεί μόνο η γνώση του υψηλού κινδύνου επέλευσης του εγκληματικού αποτελέσματος από τυχόν ενέργειες ή παραλείψεις του δράστη, για να μεταβάλει σε ενδεχόμενο δόλο μια βαριά ή ελαφρά παράβαση του οικείου καθήκοντος επιμέλειας, αλλά προσ απαιτείται και η διαπίστωση ότι ο υπαίτιος κατά τον κρίσιμο χρόνο τέλεσης της πράξης δεν απώθησε από τη συνειδησή του την παράσταση του δυναμένου να επέλθει από την πράξη του εγκληματικού αποτελέσματος και εντέλειθεν το επιδοκίμασε (ΑΠ 133/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

II. Περαιτέρω, κατά το άρ. 306 παρ. 1 ΠΚ, «Όποιος εκθέτει άλλον και έτσι τον καθιστά αβοήθητο, καθώς και όποιος με πρόθεση αφήνει αβοήθητο πρόσωπο που το έχει στην προστασία του ή που έχει υποχρέωση να το διατρέφει και να το περιθάλπει ή να το μεταφέρει, ή πρόσωπο που ο ίδιος τραυμάτισε υπαίτια, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον έξι μηνών». Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι η αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος της έκθεσης, το οποίο είναι έγκλημα συγκεκριμένης διακινδύνευσης, τελείται με δύο τρόπους και ειδικότερα, είτε με την έκθεση άλλοι, έτσι ώστε να καταστεί αβοήθητος (έκθεση σε στενή έννοια), είτε με την άφραση αβοήθητου του προσώπου που βρίσκεται υπό την προστασία κ.λπ. του δράστη. Η έννοια των φράσεων του νόμου «καθιστά αβοήθητο» και «αφήνει αβοήθητο» είναι ότι και στις δύο αυτές περιπτώσεις δημιουργείται κατάσταση «ενδεχομένου» κινδύνου για τη ζωή ή την υγεία του παθόντος (Αιτιολ. Έκθεση Σχ. ΠΚ, 464) ή επίτασης του επισυμβάντος κινδύνου. Ειδικότερα, ο πρώτος τρόπος τέλεσης του εγκλήματος της έκθεσης, σε στενή έννοια, υπάρχει όταν με μια θετική ενέργεια (ή παράλειψη) του δράστη το θύμα μεταφέρεται από μία σχετικώς ασφαλή θέση σε μία άλλη ανασφαλής και έτσι εκτίθεται σε κίνδυνο η ζωή ή υγεία του. Η αβοήθητη θέση στην οποία περιέρχεται το θύμα πρέπει να είναι τέτοια, που να μην μπορεί να βοηθήσει τον εαυτό του και να μην αναμένεται με ασφάλεια ή έστω μεγάλη πιθανότητα βοήθεια απ' έξω για την αποτροπή του κινδύνου, ή με άλλα λόγια συνίσταται στη δημιουργία όρων με τους οποίους αρχίζει μια αυτοδύναμη διαδικασία που θα οδηγήσει σε βλάβη του εννόμου αγαθού της ζωής, αν δεν ανακοπεί με οποιονδήποτε τρόπο. Επομένως, είναι αδιάφορο εάν το θύμα τελικά διασωθεί με την παρέμβαση τρίτων ή από τύχη. Και τούτο, γιατί στα εγκλήματα ειδικής διακινδύνευσης, στα οποία εντάσσεται και η έκθεση, η συμπεριφορά του δράστη εξαντλείται στην πρόκληση του κινδύνου και δεν συνδέεται με την επέλευση της βλάβης. Έτσι, είναι αδιάφορο εάν αναμένεται με βεβαιότητα ή με υψηλή πιθανότητα η παροχή βοήθειας από τρίτο. Για την υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος της έκθεσης απαιτείται να έχει ο δράστης δόλο, έστω και ενδεχόμενο, να προβλέπει, δηλαδή ως ενδεχόμενο και να αποδέχεται τον κίνδυνο ή και την επίταση του ήδη υπάρχοντος κινδύνου για τη ζωή ή την υγεία του θύματος και όχι το θάνατο ή τη σωματική του βλάβη, γιατί, αν συμβαίνει το δεύτερο, τότε δεν υπάρχει το έγκλημα της έκθεσης αλλά το έγκλημα της απόπειρας ανθρωποκτονίας ή της σωματικής βλάβης (ΑΠ 649/2017 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, κατά το άρ. 306 παρ. 1 και 2 περ. 2 ΠΚ, αν η πράξη της έκθεσης προκάλεσε στον παθόντα το θάνατο, επιβάλλεται κάθειρξη τουλάχιστον έξι ετών. Στην τελευταία αυτή περίπτωση η αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος συνίσταται στην από την έκθεση επέλευση του θανάτου του εκτεθέντος προσώπου. Απαιτείται συνεπώς η συνδρομή του αντικειμενικού αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της έκθεσης ως αιτίας και του θανάτου ως αποτελέσματος. Υποκειμενικά απαιτείται εκτός από δόλο, έστω και τον ενδεχόμενο για το βασικό έγκλημα της έκθεσης, και αμέλεια του δράστη, σύμφωνα με το άρ. 29 του ΠΚ για την επέλευση του βαρύτερου αποτελέσματος του θανάτου (ΑΠ 768/2013 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

III. Επίσης, κατά τη διάταξη του άρ. 380 παρ. 1 του ΠΚ, «Όποιος με σωματική βία εναντίον προσώπου ή με απειλές ενωμένες με επικείμενο κίνδυνο σώματος ή ζωής αφαιρεί από άλλον (ολικά ή μερικά) κινητό πράγμα ή τον εξαναγκάζει να τον παραδώσει για να το ιδιοποιηθεί παρανόμως τιμωρείται με κάθειρξη». Έτσι, για τη στοιχειοθέτηση της ληστείας απαιτείται αντικειμενικώς αφαίρεση ξένου κινητού πράγματος (ολικά ή μερικά) από την κατοχή άλλου, η αφαίρεση να γίνει με σωματική βία κατά προσώπου ή με απειλές ενωμένες με επικείμενο κίνδυνο σώματος ή ζωής (εδ. α'), υποκειμενικώς δε δόλος που περιλαμβάνει τη γνώση ότι το πράγμα είναι ξένο, κατάσχεται [κατέχεται] από άλλον και δεν υπάρχει συναισθητική εκείνου, καθώς και τη θέληση να το αφαιρέσει και να το υπαγάγει στην κατοχή ή τη την κατοχή τρίτου (ενδεικτικά ΑΠ 160/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Πρακτικά, δηλαδή, η ληστεία σε στενή έννοια κατά την παρ. 1 του άρ. 380 ΠΚ είναι σύνθετο έγκλημα και αποτελείται από τις πράξεις της κλοπής και της παράνομης βίας (αντί άλλων *M. Μαργαρίτης*, ΕρμΠΚ, έκδ. 2014, 380 αριθμ. 3). Ωστόσο, η αφαίρεση ξένου πράγματος από το δράστη με μόνο σκοπό να το καταστρέψει ή να το πετάξει, χωρίς να χρησιμοποιήσει τις λειτουργικές του δυνατότητες για τους δικούς του σκοπούς, συνιστά φθορά (Δ. *Σπινέλλης*, Ποινικό Δίκαιο – Ειδικό Μέρος – Εγκλήματα κατά της ιδιοκτησίας και περιουσιακών εννόμων αγαθών, έκδ. 2011, σ. 46, έτσι και *M. Μαργαρίτης*, ό.π., 372, αριθμ. 64). Στην περίπτωση, δηλαδή, που η αφαίρεση του ξένου κινητού πράγματος γίνεται για τη φθορά του, τότε δεν υπάρχει έγκλημα κλοπής αλλά μόνο φθοράς, καθώς λείπει το στοιχείο της ιδιοποίησης, αφού ο δράστης δεν καταστρέφει το πράγμα ως δικό του, αλλά ως ξένο. Η αφαίρεση για τη φθορά δεν συνιστά ιδιοποίηση, διότι η τελευταία προϋποθέτει την αποκόμιση κάποιας μορφής ωφέλειας από τη πράξη ή καλύτερα «την αξιοποίηση δι' εαυτών» (*I. Μανωλεδάκης / Ν. Μπιτζιλέκης*, Εγκλήματα κατά της ιδιοκτησίας, Άρθρα 372-384α ΠΚ, έκδ. 2004, σ. 78).

IV. Στην προκείμενη περίπτωση, από την ανωμοτί κατάθεση του πολιτικώς ενάγοντος Ν.Ν. και τις ένορκες καταθέσεις των λοιπών μαρτύρων που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου και από τα έγγραφα που αναγνώστηκαν στο ακροατήριό του, περιλαμβανομένων των αρχείων με στοιχεία τηλεφωνικού απορρήτου που ήταν εγγεγραμμένα σε CD συνημμένα στις απαντήσεις των εταιριών τηλεφωνίας, όπως και του εκτυπωμένου ψηφιακού χάρτη και των φωτογραφιών που επισκοπήθηκαν στο ακροατήριο και του DVD που αναπαράχθηκε στο ακροατήριο (με φορητό υπολογιστή), σε συνδυασμό και με τις απολογίες των κατηγορουμένων στο ακροατήριο του αποδείχθηκε ότι: Στη Θεσσαλονίκη, στις 27.4.2017, ημέρα Πέμπτη, και δη στο γήπεδο της Τούμπας και από ώρα 19.00' μέχρι ώρα περίπου 21.00' (το αργότερο) διεξήχθη αγώνας ποδοσφαίρου μεταξύ των ομάδων ανδρών των ΠΑΕ «ΠΑΟΚ» – «ΠΑΟ». Τον αγώνα αυτό παρακολούθησαν μεταξύ άλλων ως παρέες αφενός οι Γ.Σ. του Η., γεννηθείς στις 13.7.1996 στα Γιαννιτσά Πέλλας, Α.Δ. του Ι., γεννηθείς στις 28.2.1982 στα Γιαννιτσά Πέλλας, Δ.Ζ. του Γ., γεννηθείς στις 13.5.1996 στα Γιαννιτσά Πέλλας και Δ.Λ. του Θ., γεννηθείς στις 10.2.1996 στο Κιλκίς και αφετέρου οι Γ.Ι. του Α., γεννηθείς στις 10.8.1995 στην Πάφο Κύπρου, Γ.Α. του Μ., γεννηθείς στις 16.1.1995 στην Πάφο Κύπρου, Ν.Κ. του Ν.Ν. και της Α.Ι. [...], γεννηθείς στις 4.2.1993 στην Πάφο Κύπρου, και Μ.Χ. του Χ., γεννηθείς στις 3.1.1996 στην Πάφο Κύπρου. Μετά το πέρας του άνω αγώνα, κατά την αποχώρηση από το γήπεδο της Τούμπας προς το κέντρο της πόλης, προπορευόταν η πρώτη παρέα που διασπάστηκε σε δύο δυάδες, μια πρώτη με τους Γ.Σ. και Α.Δ., που ήθελαν να προλάβουν να περάσουν από κάπου αλλού, προτού καταλήξουν όλοι στο σπίτι του πρώτου από αυτούς (Γ.Σ.) στην περιοχή των Σαράντα Εκκλησιών, και μία δεύτερη με τους Δ.Ζ. και Δ.Λ., ενώ η δεύτερη παρέα, των Κυπρίων, έβαινε σε αρκετή απόσταση όπισθεν της πρώτης παρέας. Περί ώρα 21.20' η δυάδα των Γ.Σ. και Α.Δ. έβαινε στην οδό Αγίου Δημητρίου, στο νότιο πεζοδρόμιο αυτής, έμπροσθεν του Καυτατζογλείου Σταδίου, με κατεύθυνση από ανατολικά προς δυτικά, όταν τέσσερα (4) άτομα, που κινούνταν στο απέναντι πεζοδρόμιο της οδού Αγίου Δημητρίου, με σκουρόχρωμα ρούχα και κουκούλες full-face, από τα οποία ένα κρατούσε αλυσίδα, ένα κρατούσε ένα χονδρό λουρί («ζωνάρι»), ένα κρατούσε λαστό και ένα κρατούσε σιδηρογροθιά, διέσχισαν τρέχοντας την οδό Αγίου Δημητρίου και επιτέθηκαν σε αυτούς, αρχικά λεκτικά, με τις φράσεις «γαμώ τον ΠΑΟΚ σας μουνιά» και «βγάλε τη μπλούζα ρε μαλάκα» που απευθυνόταν ειδικότερα στο Γ.Σ. που φορούσε μπλούζα, κασκόλ και καπέλο με τα διακριτικά του «ΠΑΟΚ». Η επίθεση δεν παρέμεινε μόνο λεκτική, αλλά οι τέσσερις επιτιθέμενοι, που δεν προέκυψε να είχαν οποιαδήποτε προηγούμενη σχέση ή επαφή με τους δύο παραπάνω φιλάθλους της ομάδας του «ΠΑΟΚ» ή οι τελευταίοι να τους είχαν προκαλέσει πριν από την επίθεση αυτή, με καταμερισμό ρόλων κατά το από κοινού σχέδιο τους άρχισαν να χτυπούν τόσο τον Α.Δ., τον οποίο χτύπησε ένας από αυτούς με ισχυρή γροθιά στο πρόσωπο, που επέφερε την πτώση του στο πεζοδρόμιο, με επακόλουθη την πρόκληση μόνο ενός μικρού πρηξίματος στο πρόσωπο και ελάχιστων εκδορών στα χέρια, όσο και το Γ.Σ., που συγκέντρωσε τα περισσότερα χτυπήματά τους, με γροθιά στο κεφάλι και δη στο δεξί μάτι αλλά και λακτίσματα σε όλο του το σώμα μετά την πτώση του στο πεζοδρόμιο, από τα οποία πλήγηματα προκλήθηκαν σε αυτόν ρινορραγία, κάταγμα δεξιού ζυγωματικού και εκχύμωση σύστοιχα, κάταγμα δεξιός κόγχης, όπως επίσης ζάλη και αίσθημα ναυτίας, εξαιτίας δε των παραπάνω μέσων που χρησιμοποιήθηκαν, των επανειλημμένων χτυπημάτων και των ευαισθητών περιοχών του προσώπου, όπου αυτός επλήγη (μύτη-ζυγωματικό), ήταν δυνατόν να προκληθεί σε αυτόν βαριά σωματική του βλάβη, ήτοι κάποιας μορφής αναπηρία στο κεφάλι ή στο πρόσωπο αλλά και κίνδυνος για τη ζωή του ακριβώς ενόψει των λακτισμάτων στο κεφάλι. Αφού οι επιτιθέμενοι αφαιρέσαν το καπέλο, το κασκόλ και τελευταία τη μπλούζα που φορούσε ο Γ.Σ. σταμάτησαν τη σε βάρος του επίθεση και απομακρύνθηκαν, σχίζοντας ενώπιόν του τη μπλούζα του με τα διακριτικά του ΠΑΟΚ, ενώ ακόμα και από την αποδεικτική διαδικασία στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου δεν προέκυψε κατά πόσο όμοια ήταν και η τύχη του κασκόλ και του καπέλου, αν δηλαδή αυτά καταστράφηκαν ή απορρίφθηκαν άμεσα στον τόπο της επίθεσης ή οι επιτιθέμενοι τα κράτησαν και μετέφεραν στα σπίτια τους και τα εναπέθεσαν εκεί, ενσωματώνοντας

έτσι αυτά χωρίς νόμιμη αιτία στην περιουσία τους, αφού δεν αποδεικνύεται ότι έγινε έρευνα του τόπου της επίθεσης αυτής ούτε των οικιών υπόπτων από αρμόδια αστυνομικά όργανα προς αναζήτηση των παραπάνω αντικειμένων (σημειώνεται ότι δεν προκύπτει αναζήτηση ούτε της επιτόπου σκισμένης μπλουζας και η κρίση περί μη διενέργειας έρευνας, παρά τα όσα περί του αντιθέτου κατέθεσε χωρίς ίδια αντίληψη ο μάρτυρας αστυνομικός Π.Ι., στηρίζεται στο γεγονός ότι δεν συντάχθηκε οποιαδήποτε έκθεση αυτοψίας-έρευνας για το συγκεκριμένο τόπο, παρά μόνο έκθεση αυτοψίας τροχαιού ατυχήματος για άλλο περιστατικό σε άλλο τόπο, όπως αυτό θα εκτεθεί παρακάτω).

Περί ώρα 21.30' η δυάδα των Δ.Ζ. και Δ.Α. έβαινε ομοίως στην οδό Αγίου Δημητρίου, στο νότιο πεζοδρόμιο αυτής, πλησίον της στάσης «Μηχανουργείο», με κατεύθυνση από ανατολικά προς δυτικά, αλλά ανατολικότερα του σημείου της πρώτης επίθεσης, ήτοι εγγύτερα προς το γήπεδο της Τούμπας, όταν τέσσερα (4) άτομα, που ομοίως κινούνταν στο απέναντι πεζοδρόμιο της οδού Αγίου Δημητρίου, με σκουρόχρωμα ρούχα και κουκούλες full-face, από τα οποία ένα κρατούσε αλυσίδα, ένα κρατούσε ένα χονδρό λουρί («ζωνάρι»), ένα κρατούσε λοστό και ένα κρατούσε σιδηρογροθιά, διέσχισαν ομοίως τρέχοντας την οδό Αγίου Δημητρίου και επιτέθηκαν και σε αυτούς, χωρίς να προκύψει ότι η επιτιθέμενη ομάδα προσώπων είχε οποιαδήποτε προηγούμενη σχέση ή επαφή με τους δύο παραπάνω φιλάθλους της ομάδας του «ΠΑΟΚ» ή οι τελευταίοι να τους είχαν προκαλέσει πριν από την επίθεση αυτή, με καταμερισμό ρόλων κατά το από κοινού σχέδιο τους και δη αφού πρώτα ένας από τους επιτιθέμενους ρώτησε τον Δ.Ζ., που φορούσε μπλουζα με τα διακριτικά του ΠΑΟΚ, «Πασκάρα;» και εκείνος απάντησε «ναι», ανταπάντησε «Τι Πασκάρα, ρε;», ακολούθησε έπληξε αυτόν με γροθιά στο δεξιό κρόταφο, ενώ παράλληλα και οι υπόλοιποι άρχισαν να κτυπούν αυτόν σε διάφορα μέρη του σώματός του, μέχρι που κατάφεραν να αφαιρέσουν και από αυτόν την μπλουζα που φορούσε με τα διακριτικά του ΠΑΟΚ, την οποία έχισαν αμέσως, και, υπακούοντας σε σχετική εντολή ενός από αυτούς που είπε «εντάξει, αφήστε», απομακρύνθηκαν, χωρίς κανένας από αυτούς να επιτεθεί στο Δ.Α.

Οι τέσσερις παραπάνω νεαροί φιλάθλοι του ΠΑΟΚ συναντήθηκαν στο νοσοκομείο «Άγιος Δημήτριος», στα ΤΕΠ του οποίου εξετάστηκε μόνο ο Γ.Σ., στον οποίο είχαν προκληθεί οι σοβαρότερες σωματικές βλάβες, αφού πρώτα είχαν παρασχεθεί σε αυτόν πρώτες βοήθειες στο εγγύτερο στον τόπο του συμβάντος νοσοκομείο «ΑΧΕΠΑ», το οποίο ωστόσο δεν εφημέρευε. Περί ώρα 21.47' η έτερη παρέα, των Κυπρίων φιλάθλων του «ΠΑΟΚ», που με την εξαίρεση του Μ.Χ. φορούσαν όλοι τους φούτερ με διακριτικά του «ΠΑΟΚ» και ο Ν.Κ. είχε επιπλέον δεμένο στο χέρι του κασκόλ με διακριτικά της ομάδας του «ΠΑΟΚ», βαδίζοντας ομοίως στο νότιο πεζοδρόμιο της οδού Αγίου Δημητρίου, με κατεύθυνση προς το κέντρο της πόλης και δη την περιοχή της Καμάρας, όπου βρισκόταν η τότε κατοικία του Γ.Δ., ο οποίος βιάδιζε εμπρός αριστερά της ομάδας, με το Μ.Χ. να είναι δεξιά του, το Ν.Κ. να είναι πίσω του (αριστερά) και το Γεώργιο ΙΑΚΩΒΟΥ να είναι πίσω του δεξιά, έφθασε στη διασταύρωση της οδού αυτής με ανώνυμη κάθετη οδό που οδηγεί στο εσωτερικό του πανεπιστημιακού χώρου του Α.Π.Θ., πλησίον του νοσοκομείου «ΑΧΕΠΑ» και έναντι του «Κατσάνειου» κλειστού αθλητικού κέντρου. Στο σημείο εκείνο, σε εσοχή του πεζοδρομίου ήταν συγκεντρωμένα 6-7 άτομα, με μερικώς καλυμμένα τα χαρακτηριστικά του προσώπου τους, με κουκούλες, αλλά όχι τύπου full-face (ιδίως ενσωματωμένες στα ρούχα που φορούσαν), φέροντας αντικείμενα όπως σιδηρογροθιά, ξύλινες ράβδους και τουλάχιστον μία μεταλλική ράβδο, που είχαν τοποθετήσει τα σώματά τους με πλάτη προς τη φορά κίνησης των πεζών (κατεύθυνση προς κέντρο πόλης), πλην ενός, ο οποίος είχε οπτική επαφή με το πεζοδρόμιο του ρεύματος προς ανατολικά της οδού Αγίου Δημητρίου, προκειμένου να εντοπίζει τα πιθανά θύματα, να ενημερώνει για την απόσταση και το χρόνο άφιξής τους στο σημείο της ενέδρας και προφανώς να δίνει το σύνθημα για την εκδήλωση της επίθεσης, εκτελώντας σχέδιο που είχαν συναποφασίσει μεταξύ τους, όντας τοποθετημένοι στο σημείο κατά τρόπον ώστε να αιφνιδιασουν τα μελλοντικά θύματά τους, ενώ το συγκεκριμένο σημείο τους πρόσφερε εύκολη διαφυγή στο χώρο του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, εντός του οποίου η πρόσβαση των αστυνομικών δυνάμεων ήταν δυσχερής και ως εκ τούτου η αποφυγή σύλληψης τους θα επιτυγχανόταν με ευχέρεια. Το μέλος της ανωτέρω ομάδας που είχε άμεση οπτική επαφή με την οδό Αγίου Δημητρίου, τη χρονική στιγμή που οι προαναφερόμενοι φιλάθλοι του «ΠΑΟΚ» διέσχισαν την κάθετη ανώνυμη οδό και ανέβηκαν στο πεζοδρόμιο της συμβολής της με την οδό Αγίου Δημητρίου, όπου ανέμενε η ανωτέρω ομάδα επίθεσης, πλησίασε την παραπάνω παρέα φιλάθλων του «ΠΑΟΚ» και απευθύνθηκε σε αυτούς με την ερώτηση «Πασκάκια είστε;». Ο Γ.Δ., αντιλαμβανόμενος άμεσα τις επιθετικές διαθέσεις των παραπάνω προσώπων φώναξε άμεσα «τρέξτε» και τρέχοντας προς το κέντρο της πόλης απέφυγε τη γροθιά που επιχείρησε να του καταφέρει το παραπάνω πρόσωπο, ενώ μαζί του κατάφερε να διαφύγει τρέχοντας ομοίως προς το κέντρο της πόλης και ο Μ.Χ., με τον παραπάνω δράστη να τους καταδιώκει για ελάχιστα μέτρα. Ωστόσο, μετά τη διαφυγή των Γ.Δ. και Μ.Χ., οι Γ.Ι. και Ν.Κ. βρέθηκαν περιτριγυριζόμενοι από τους παραπάνω 6-7 επιτιθέμενους στο πεζοδρόμιο της οδού Αγίου Δημητρίου, που είχαν έτσι ημικυκλική διάταξη. Καθώς δεξιά τους ήταν η οδός Αγίου Δημητρίου, το πρώτο 1,5 μέτρο της οποίας είναι λωρίδα ποδηλατοδρόμου και έτσι ήταν ελεύθερο κίνησης αυτοκινήτων, ενώ σε αυτό δεν υπήρχε κανένας επιτιθέμενος, οι Γ.Ι. και Ν.Κ. εκτίμησαν ότι εισερχόμενοι στο οδόστρωμα αυτής και διασχίζοντας αυτό θα μπορούσαν να αποφύγουν την επίθεση από την παραπάνω ομάδα που υπερπερούσε σημαντικά αριθμητικά αυτά και ήταν εξοπλισμένη με τα παραπάνω αντικείμενα και εισήλθαν τρέχοντας σε αυτό, χωρίς να έχουν χρονικό περιθώριο ελέγχου της κυκλοφορίας των οχημάτων. Οι επιτιθέμενοι βλέποντας αυτούς να εισέρχονται στο οδόστρωμα της οδού Αγίου Δημητρίου δεν ανέκοψαν την επίθεσή τους, αλλά εισήλθαν και εκείνοι στο οδόστρωμά της καταδιώκοντας αυτούς, χωρίς να προκύψει ότι είχαν οποιαδήποτε προηγούμενη σχέση ή επαφή με τους δύο παραπάνω φιλάθλους της ομάδας του «ΠΑΟΚ» ή οι τελευταίοι να τους είχαν προκαλέσει πριν από την επίθεση αυτή. Δύο από τους επιτιθέμενους πρόλαβαν το Γ.Ι., όταν εκείνος, εισερχόμενος στη δεξιά λωρίδα κυκλοφορίας του ρεύματος κατεύθυνσης της οδού Αγίου Δημητρίου προς ανατολικά, επέπεσε στο εμπρόσθιο μέρος και δη στο καπν ένος αυτοκινήτου, χρώματος λευκού, αγνώστου λογίμων στοιχείων, ο οδηγός του οποίου είχε προλάβει να ακινητοποιήσει αυτό, βλέποντας την κίνηση του Γ.Ι. στο οδόστρωμα, από τα δεξιά του (άγνωστου οδηγού) προς το κέντρο του οδοστρώματος. Ο ένας από αυτούς τραβούσε το Γ.Ι. από το λαιμό και ο άλλος κατέφερε σε αυτόν γροθιές στο πρόσωπο, προκαλώντας του κακώσεις στο πρόσωπο, εξαιτίας δε των επανειλημμένων χτυπημάτων και της ευαισθητής περιοχής του κεφαλιού-προσώπου, που αυτός επλήγη, ήταν δυνατόν να προκληθεί σε αυτόν βαριά σωματική του βλάβη, ήτοι κάποια μορφή αναπηρία στο κεφάλι-πρόσωπο, όπως και κίνδυνος για τη ζωή του. Όσο ο Γ.Ι. δέχόταν τα πλήγνυματά αυτά άκουσε έναν ήχο παράσυρσης πεζού από αυτοκίνητο (ένα «μπαμ»), όπως και τη φράση «τι σας κάνει η θύρα 10» λίγο πιο πίσω από τον ίδιο, χωρίς να μπορεί να αποσαφηνίσει αν την άκουσε ταυτόχρονα ή μετά το «μπαμ» που άκουσε. Ο παραπάνω ήχος ακούστηκε, διότι ο Ν.Κ. στην προσπάθειά του να αποφύγει την παραπάνω επίθεση είχε εισέλθει στην αριστερή λωρίδα κυκλοφορίας της οδού Αγίου Δημητρίου, όπου έβαινε το με αριθμό πινακίδων κυκλοφορίας [...] Ι.Χ.Ε. αυτοκίνητο, εργοστασίου κατασκευής [...], το οποίο οδηγούσε ο Ι.Τ., ο οποίος, όμως, δεν μπόρεσε να ακινητοποιήσει αυτό προτού επιπέσει στο Ν.Κ., με άμεσο επακόλουθο την παράσυρση αυτού. Όσο ο τελευταίος κειτόταν αιμόφυρτος στο οδόστρωμα, δεν προκύπτει να τον πλησίασε οποιοδήποτε από τους επιτιθέμενους και ως εκ τούτου δεν προκύπτει ότι οποιοσδήποτε από αυτούς προσπάθησε να αφαιρέσει τη μπλουζα ή το κασκόλ με διακριτικά του «ΠΑΟΚ» που αυτός φορούσε. Συναφώς, δεν προκύπτει κατά πόσο οι δύο επιτιθέμενοι στο Γ.Ι. συνέχισαν να πλήττουν αυτόν μετά τη διαπίστωση από την πλευρά τους ότι ο Ν.Κ. ήταν στην παραπάνω κατάσταση. Άμεσα προσέτρεξαν κάποιοι περαστικοί για να βοηθήσουν τον τελευταίο που ήταν αιμόφυρτος και κλήθηκε το «166». Ασθενοφόρο μετέβη άμεσα στον τόπο του συμβάντος και με αυτό ο παθών διακομίστηκε στο Νοσοκομείο «Παπανικολάου», το οποίο εφημέρευε για Νευροχειρουργικά περιστατικά, καθώς ήταν προφανής η βαριά κρανιοεγκεφαλική κάκωση που αυτός είχε υποστεί, δεδομένου ότι το πλησιόχωρο νοσοκομείο «ΑΧΕΠΑ» δεν εφημέρευε. Από τη νευροχειρουργική κλινική του νοσοκομείου εκείνου λόγω της κατάστασης του άμεσα εισήχθη στη Β' ΜΕΘ του ίδιου νοσοκομείου, όπου στις 3.5.2017 διαπιστώθηκε ο εγκεφαλικός θάνατος αυτού, εξαιτίας βαριάς κρανιοεγκεφαλικής κάκωσης – διάχυτου εγκεφαλικού οιδήματος – εγκεφαλικού εγκολεασμού, ενώ στις 5.5.2017 διακόπηκε η μηχανική υποστήριξη αυτού που σήμανε τον καρδιακό θάνατό του. Έτσι ο θάνατος αυτός ήταν αποτέλεσμα της πλήξης της κεφαλής του θανόντος κατά την παράσυρσή του από το προαναφερόμενο αυτοκίνητο, στη διάρκεια της παραπάνω καταδίωξης του.

V. Από τα παραπάνω δεκτά γινόμενα συνάγεται ότι δύο διαφορετικές ομάδες προσώπων επιτέθηκαν στους παραπάνω φιλάθλους του «ΠΑΟΚ». Ειδικότερα, όπως εκτέθηκε στη σκέψη υπό στοιχείο IV ανωτέρω και προέκυψε ιδίως από όσα κατέθεσαν οι Γ.Σ., Α.Δ., Δ.Ζ. και Δ.Λ., εξετάζομενοι ως μάρτυρες στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου, αυτοί δέχθηκαν επίθεση από τέσσερα (4) άτομα που είχαν πλήρως καλυμμένα τα χαρακτηριστικά του προσώπου τους, φορώντας κουκούλες full-face, αιτία που είχε ως συνέπεια να είναι προφανώς έωλη η μόνο διά φωτογραφιών «αναγνώριση» που είχε γίνει από τον Α.Δ. ότι κατά ποσοστό 90% ένας από τους επιτιθέμενους σε αυτόν ήταν ο Κ.Π. του Γ. [...] και κατά ποσοστό 85% ένας από τους επιτιθέμενους σε αυτόν ήταν ο Ε.Γ. του Λ. [...], με επακόλουθο να μην επαναληφθεί τέτοια αναγνώριση και να μην υποστηριχθεί ούτε δικωτικά, με απόδοση κατηγορίας σε οποιοδήποτε από τα δύο αμέσως προαναφερόμενα πρόσωπα. Αντίθετα, όπως εκτέθηκε στη σκέψη υπό στοιχείο IV ανωτέρω και προέκυψε ιδίως από όσα κατέθεσε ο Γ.Ι. και από τις καταθέσεις που ο Γ.Δ. έδωσε ενόρκως στην προδικασία, αλλά αναγνώστηκαν στο ακροατήριο, καθώς συνέτρεχαν οι προς τούτο νόμιμοι όροι, η παρέα των Γ.Δ., Μ.Χ., Γ.Ι. και Ν.Κ., δέχθηκε επίθεση από 6-7 άτομα που είχαν μερικά καλυμμένα τα χαρακτηριστικά του προσώπου τους, περίπτωση που κατέστησε δυνατή την αναγνώριση αυτών, ιδίως από το Γ.Ι., που δεν είδε φευγαλέα αυτούς, όπως ο Γ.Δ. [...] και ο Μ.Χ. [...], αλλά επί αρκετό προς τούτο χρονικό διάστημα και δη κατά το χρόνο που δέχόταν

επίθεση εκ του σύνεγγυς από δύο από αυτούς, όσο ο ίδιος βρισκόταν στο κατώ του παραπάνω αγνώστου αυτοκινήτου. Ακόμα, οι δύο ομάδες δραστών ακολούθησαν διαφορετική μέθοδο αιφνιδιασμού, αφού οι δύο πρώτες επιθέσεις έγιναν με διάσχιση του οδοστρώματος της οδού Αγίου Δημητρίου, από το βόρειο μέρος προς το νότιο μέρος αυτής, ενώ η τρίτη επίθεση έγινε από στατική θέση ενέδρας στο νότιο πεζοδρόμιο της οδού Αγίου Δημητρίου. Από τις παραπάνω περιστάσεις συνάγεται ότι επρόκειτο για δύο διαφορετικές ομάδες επιτιθέμενων, με διαφορετικό modus operandi, καθώς πέραν του διαφορετικού τρόπου αιφνιδιασμού δεν παρίσταται εύλογο οι ίδιοι δράστες που είχαν αρχικά πλήρως καλυμμένα τα χαρακτηριστικά του προσώπου τους ακολουθώντας να περιορίσουν την κάλυψη του προσώπου τους, βγάζοντας τις κουκούλες τύπου full-face που φορούσαν. Η κρίση αυτή περί της διαφορετικότητας των επιτιθέμενων ομάδων ενισχύεται από το γεγονός ότι τα δύο πρώτα περιστατικά έγιναν με χρονική διαφορά δεκαλέπτου και με την ομάδα που επιτέθηκε να κινείται προς τα ανατολικά, ενώ μεταξύ της δεύτερης και της τρίτης επίθεσης παρεμβλήθηκε χρονικό διάστημα τουλάχιστον ενός τετάρτου και το τελευταίο περιστατικό συνέβη δυτικά των άλλων δύο, γεγονός που θα απαιτούσε ανάστροφη πορεία της ομάδας των επιτιθέμενων στην οδό Αγίου Δημητρίου. Ακόμα, το ενδεχόμενο στην ομάδα των πρώτων τεσσάρων επιτιθέμενων να προστέθηκαν και άλλοι δύο-τρεις δεν προκρίνεται, αφού ακόμα και αν ήθελε γίνει δεκτό ότι η προσθήκη των δύο-τριών αυτών ατόμων είχε ως επακόλουθο να μεταβληθεί ο τρόπος αιφνιδιασμού από «καταδρομική» διάσχιση της οδού Αγίου Δημητρίου σε «ενέδρα», αυτή η προσθήκη δεν μπορεί να δικαιολογήσει απόφαση τεσσάρων δραστών που ενήργησαν με πλήρως καλυμμένα τα χαρακτηριστικά του προσώπου τους σε δύο πρώτες επιθέσεις, να ενεργήσουν με μερικά καλυμμένα τα χαρακτηριστικά του προσώπου τους σε μια τρίτη επίθεση. Περαιτέρω, ο θάνατος του Ν.Κ. δεν αποδεικνύεται ότι ήταν ένα αναπόδραστο αποτέλεσμα χτυπημάτων ή παράσυρσης από αυτοκίνητο, εντασσόμενο σε σχέδιο της ομάδας των 6-7 προσώπων που επιτέθηκαν σε αυτόν. Το γεγονός ότι ασκήθηκε μόνο μία δίωξη για ανθρωποκτονία από κοινού σε ήμερη ψυχική κατάσταση από ενδεχόμενο δόλο και δεν ασκήθηκε παράλληλα και δίωξη για τουλάχιστον άλλη μία απόπειρα ανθρωποκτονίας από κοινού σε ήμερη ψυχική κατάσταση σε βάρος του Γ.Ι. (ή ακόμα και σε βάρος των Γ.Δ. και Μ.Χ.), δεν σημαίνει, βέβαια, όπως εσφαλμένα προβλήθηκε από την υπεράσπιση των κατηγορουμένων, έμμεση αναγνώριση από την ίδια τη δικαστική εισαγγελική αρχή ότι δεν υπήρχε ανθρωποκτόνος πρόθεση ούτε σε βάρος του Ν.Κ., παρά μόνο δικαστική ασυνέπεια στην αντιμετώπιση των δύο περιστατικών (Ν.Κ. και Γ.Ι.), αφού κάλλιστα η εσφαλμένη δίωξη θα μπορούσε να αφορά τον τελευταίο και όχι τον πρώτο από αυτούς, δηλαδή θα μπορούσε εσφαλμένα να ασκήθηκε ποινική δίωξη μόνο αναφορικά με έγκλημα σωματικής βλάβης σε βάρος του Γ.Ι., αντί δίωξης για έγκλημα ανθρωποκτονίας σε βάρος του. Κρίσιμος, λοιπόν, για την αξιολόγηση της επιθετικής συμπεριφοράς της δεύτερης αυτής ομάδας των 6-7 ατόμων δεν είναι ο γενόμενος ποινικός χαρακτηρισμός της, αλλά η εξέταση της ίδιας της συμπεριφοράς. Εξετάζοντας, λοιπόν, την ίδια την επιθετική συμπεριφορά που κατέληξε στο θάνατο του Ν.Κ. δεν μπορεί κανείς να κρίνει το θάνατο αυτό ως αναπόδραστο αποτέλεσμα της επίθεσης, ιδίως λαμβάνοντας υπόψη αφενός ότι γενικά δεν είναι άνευ ετέρου αδύνατη η άμυνα τεσσάρων (4) προσώπων κατά επίθεσης επτά (7) προσώπων και αφετέρου ειδικά ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση δύο από τους αρχικά τέσσερις αιφνιδιαζόμενους κατάφεραν να διαφύγουν της επίθεσης, χωρίς μάλιστα να υπάρξει ουσιαστικά συμπλοκή αυτών με τους επιτιθέμενους, αφού η μία γροθιά που απέφυγε ο Γ.Δ. ήταν μεμονωμένη ενέργεια και δεν συνιστούσε συμπλοκή επιτιθέμενου-αμυνόμενου. Αναμφίβολα στο σχέδιο των επιτιθέμενων εντασσόταν η άσκηση σωματικής βίας και η αφαίρεση των ειδών ρουχισμού με διακριτικά του «ΠΑΟΚ» που έφερε η παρέα αυτή φιλάθλων, αλλά το κρίσιμο αποδεικτικό είναι κατά πόσο η άσκηση αυτή σωματικής βίας γινόταν αποδεκτή από τους δράστες μέχρι το μέγιστο βαθμό, της πρόκλησης θανάτου.

Ωστόσο, από τα παραπάνω δεκτά γεγονότα δεν προκύπτει ότι υπήρχε βουλητική κάλυψη του θανάτου αυτού, έστω με ενδεχόμενο δόλο, όπως ασκήθηκε η ποινική δίωξη. Ειδικότερα, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη υπό στοιχείο Ι ανωτέρω, κρίσιμη είναι η απόδειξη ή μη επιδοκιμασίας του θανατηφόρου αυτού αποτελέσματος από τους επιτιθέμενους. Στο μέτρο που για την επίθεση δεν χρησιμοποιήθηκαν αιχμηρά αντικείμενα, όπως σπαθές, μασέτες, μαχαιρία, σουιζίδες ή τοκεούρια, που είναι γνωστό ότι χρησιμοποιούνται σε άλλα περιστατικά «οπαδικής βίας», ούτε υπήρξαν χτυπήματα με λαστό στο κεφάλι του Γ.Ι. ή του Γ.Δ. ή του Μ.Χ., δεν μπορεί κανείς να υποστηρίξει βάσιμα ότι ο θάνατος του Ν.Κ. ήταν σχεδιασμένος ή έστω αναμφίβολα αποδεκτός από τους επιτιθέμενους, αφού η χρήση μέσων επίθεσης, όπως τα αμέσως προαναφερόμενα θα συνιστούσε μια ισχυρή αντικειμενική ένδειξη ότι ένα τέτοιο αποτέλεσμα ήταν αποδεκτό από τους δράστες της επίθεσης. Αλλά και από την αποδεικτική διαδικασία στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου δεν προέκυψε ότι κάποιος από τους επιτιθέμενους επιδοκίμασε το θάνατο στον οποίο κατέληξε η επίθεση αυτή σε βάρος του Ν.Κ. Ασφαλέστερη κρίση για τη βουλητική στάση των δραστών της επίθεσης θα παρείχε η ταυτοποίηση του προσώπου που είπε «τι σας κάνει η θύρα 10» και η εξέτασή του για [το] τι ακριβώς σκεφτόταν εκστομίζοντας τις λέξεις αυτές σε άμεση χρονική συνάφεια με την παράσυρση του Ν.Κ. από το παραπάνω αυτοκίνητο (ταυτόχρονα ή ελάχιστα μετά, κατά την κατάθεση του Γ.Ι. στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου), καθώς η φράση αυτή είναι δυσερμηνεύτη χωρίς την ταυτοποίηση του προσώπου που εκστόμισε αυτήν, που δεν προκύπτει να ήταν οποιοσδήποτε από τους κατηγορούμενους, όπως θα εκτεθεί αναλυτικά στη συνέχεια, αφού ακόμα και οι δύο πρώτοι κατηγορούμενοι που αναμφίβολα κρίνεται ότι συμμετείχαν στο περιστατικό αυτό εστίασαν την επίθεσή τους στο Γ.Ι. και αυτός κατέθεσε ότι άκουσε την παραπάνω φράση λίγο πίσω του και όχι από πάνω του. Ωστόσο, ακόμα και η φράση αυτή δεν σημαίνει αναγκαστικά επιδοκιμασία του θανάτου. Ειδικότερα, από τη διατύπωσή της είναι προφανές ότι το πρόσωπο που την είπε δεν διαχώριζε την τύχη του Ν.Κ. από την τύχη του Γ.Ι., αφού χρησιμοποίησε πληθυντικό αριθμό «τι σας κάνει» και όχι «τι σου έκανε». Υπό το πρίσμα του ερμηνευτικού αυτού δεδομένου αναμφίβολα το πρόσωπο που εκστόμισε αυτήν αποδεχόταν την άσκηση βίας ως μέσο προς ικανοποίηση του σκοπού της αφαίρεσης του ρουχισμού με διακριτικά του «ΠΑΟΚ». Ωστόσο, δεδομένου ότι ο μεν Γ.Ι. αντιδρούσε στην παραπάνω σε βάρος του επίθεση, ο δε Ν.Κ. έπεφτε στο οδόστρωμα, κάτι που όμως δεν σημαίνει αναγκαστικά νεκρός [έτσι στο πρωτότυπο], η εκστόμηση της φράσης αυτής σε άμεση χρονική ακολουθία με την παράσυρση δεν σημαίνει αναμφίβολα επιδοκιμασία του θανάτου ως ενδεχόμενο αποτέλεσμα από την παραπάνω οπαδική βία. Η δε παράσυρση του Ν.Κ. ανέκοψε το επιθετικό μένος κατά του Γ.Ι., διότι ενώπιει του σωματότυπου του τελευταίου δύσκολα μπορεί να γίνει δεκτό ότι μόνο οι δικές του δυνατόεις επέτρεψαν σε αυτόν να αντιδράσει αποτελεσματικά και να ξεφύγει από τους δύο επιτιθέμενους σε αυτόν, ιδίως από τη στιγμή που ο ένας από εκείνους κρατούσε το ένα χέρι του και η πλάτη του βρισκόταν στο κατώ του αγνώστου αυτοκινήτου. Προκρίνεται δηλαδή ότι οι δύο επιτιθέμενοι στο Γ.Ι. σάσπισαν βλέποντας το Ν.Κ. ακίνητο μετά την παράσυρση και έτσι ο Γ.Ι. κατάφερε να ξεφύγει από αυτούς. Ομοίως, όμως, και οι λοιποί επιτιθέμενοι σάσπισαν από το αποτέλεσμα αυτό, δηλαδή τη θέα του Ν.Κ. ακίνητου μετά την παράσυρση, αφού ο Γ.Ι. δεν συγκράτησε καμία άλλη φράση αμέσως μετά το «τι σας κάνει η θύρα 10» και ιδίως αφού δεν κατέθεσε οτιδήποτε περί του ότι είδε οποιοδήποτε επιτιθέμενο πάνω από το Ν.Κ. και να χτυπά αυτόν μετά την παράσυρση και όσο ήταν ακίνητος στο οδόστρωμα, ή έστω να σκύβει και να αφαιρεί είτε τη μπλούζα είτε το κασκόλ που εκείνος έφερε. Το ίδιο ουσιαστικά κατέθεσαν και οι άλλοι δύο αναμφίβολα αυτόπτες μάρτυρες που βρισκόνταν σε ελάχιστη απόσταση από το Ν.Κ., δηλαδή ο οδηγός του αυτοκινήτου που τον παρέσυρε Ι.Τ. και ο περαστικός Σ.Μ., οι οποίοι μολονότι αναφέρθηκαν σε εκ του σύνεγγυς θέαση του Ν.Κ. αμέσως μετά την πτώση του στο οδόστρωμα, κανείς δεν ανέφερε ότι προσέγγισε αυτόν οποιοσδήποτε επιτιθέμενος, είτε για να τον χτυπήσει, είτε για να αφαιρέσει κάποιο από τα παραπάνω αντικείμενα. Η κατά τα ανωτέρω ανάσχεση της επίθεσης συνηγορεί υπέρ του ότι οι επιτιθέμενοι δεν αποδέχονταν το θάνατο του Ν.Κ. ως ενδεχόμενο αποτέλεσμα της επίθεσής τους. Λαμβάνοντας δε ιδίως υπόψη ότι, όπως προαναφέρθηκε, κανένας από αυτούς δεν προέκυψε ότι έσκυψε να αφαιρέσει τη μπλούζα και το κασκόλ με τα διακριτικά του «ΠΑΟΚ» από τον αποβιώσαντα, παρά το ότι προφανώς υπήρχε αυτή η δυνατότητα, συνάγεται ότι ο θάνατος αυτού δεν ήταν αποδεκτός προς εξυπηρέτηση του τελικού σκοπού της επίθεσης, που ήταν ακριβώς η αφαίρεση της μπλούζας και του κασκόλ αυτού. Υποδηλώνεται, έτσι, ότι στη στάθμιση των επιτιθέμενων ο θάνατος του Ν.Κ. δεν ήταν υποδεέστερο αποτέλεσμα σε σχέση με το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα της αφαίρεσης της μπλούζας ή του κασκόλ που έφερε, δεν ήταν ένα θεμιτό μέσο προς τον αμέσως προαναφερόμενο σκοπό της επίθεσης. Η δε άμεση φυγή απάντων επιβεβαιώνει το γενικό τους ξαφνιασμό για το αποτέλεσμα αυτό, με τη φράση έτσι «τι σας κάνει η θύρα 10» ακόμα και εκστομιζόμενη αμέσως μετά την παράσυρση του Ν.Κ. και πριν τη συνειδητοποίηση της μοιραίας κατάληξης αυτής να υποδηλώνει μάλλον ότι αυτός που την είπε εννοούσε ότι «σας βάζει κάτω η θύρα 10», το Γ.Ι. στο κατώ ενός αυτοκινήτου με δύο επιτιθέμενους πάνω από αυτόν και το Ν.Κ. στο οδόστρωμα, αλλά, συνειδητοποιώντας ότι ο τελευταίος παρέμενε ακίνητος μετά την παράσυρση, να τρέπεται και αυτός σε φυγή με τους λοιπούς ομοιδεάτες του, ξαφνιασμένος από αυτό το μη αποδεκτό αποτέλεσμα. Η δε θανατηφόρα παράσυρση του Ν.Κ. δεν κρίνεται ως συνδεόμενη φυσιοκρατικά-αιτιακά μόνο με την οδήγησή του [...] Ι.Χ.Ε. αυτοκινήτου από τον Ι.Τ. (που σημειώνεται ότι κρίθηκε αθώος ανθρωποκτονίας από αμέλεια με την 2697/19.3.2019 απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου), όπως επιχειρήθηκε να προβληθεί υπερασπιστικά. Συγκεκριμένα, η παράσυρση αυτή δεν ήταν αιτιακό αποτέλεσμα μόνο της οδήγησής του άνω αυτοκινήτου αλλά συγκλίνον αποτέλεσμα της καταδίωξης του θανόντος από τους επιτιθέμενους και της κίνησης του παραπάνω αυτοκινήτου, με τις τροχιές του καταδιωκόμενου και του αυτοκινήτου να συναντώνται με το ατυχές για το νεαρό φιλάθλο αποτέλεσμα.

Περαιτέρω, σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά ανωτέρω η κατάληξη αυτή δεν ήταν άμεσο αποτέλεσμα της επίθεσης σε βάρος του Ν.Κ. και του Γ.Ι. Η επίθεση αυτή αρχικά εξώθησε αυτούς στο οδόστρωμα της οδού Αγίου Δημητρίου και ενόψει της συνέχισης της καταδίωξης προκλήθηκε ο θάνατος. Καθώς δηλαδή οι επτά επιτιθέμενοι περιτριγύριζαν ημικυκλικά, από την πλευρά μόνο του πεζοδρομίου, τους Ν.Κ. και Γ.Ι. ουσιαστικά εξώθησαν αυτούς να μετακινηθούν από την ασφαλή για παράσυρση από αυτοκίνητα θέση επί του πεζοδρομίου σε ανασφαλή θέση εντός του οδοστρώματος, ως μόνη καταλειπόμενη διέξοδος διαφυγής από την επίθεση, χωρίς να έχουν χρονικό περιθώριο ελέγχου της κυκλοφορίας των οχημάτων, όπου όμως αυτοί περιήλθαν σε κίνδυνο ζωής από διερχόμενα αυτοκίνητα, τον οποίο κίνδυνο τα δύο αυτά θύματα της επίθεσης δεν μπορούσαν να ελέγξουν αυτοδυνάμως, καθώς η αποφυγή του θανάτου ήταν εξάρτηση της συμπεριφοράς των οδηγών των οχημάτων αυτών που θα έπρεπε να ακινητοποιήσουν έγκαιρα αυτά. Το αποτέλεσμα αυτό της περιέλευσης των θυμάτων της επίθεσης σε κίνδυνο ζωής με τη διάσχιση του οδοστρώματος της οδού Αγίου Δημητρίου δεν καταλείπεται καμία αμφιβολία ότι το είχαν προβλέψει ως ενδεχόμενο οι επιτιθέμενοι και το είχαν αποδεχθεί. Ειδικότερα, με επτά άτομα, μερικά από τα οποία κρατούσαν ξύλινες και μεταλλικές ράβδους, να επιτίθενται σε δύο και μόνο το οδόστρωμα να παραμένει ελεύθερο προς διαφυγή των τελευταίων είναι προφανές ότι η από εκεί διαφυγή ήταν μια προβλεπτή από τους δράστες αντίδραση των θυμάτων, ακριβώς διότι ήταν η μόνη καταλειπόμενη διέξοδος διαφυγής και η πρώτη αναμενόμενη αντίδραση δύο προσώπων που δέχονταν επίθεση από επτά δεν θα ήταν να λάβουν μια στατική θέση άμυνας, αλλά να προσπαθήσουν να διαφύγουν. Το δε γεγονός ότι οι ίδιοι οι επιτιθέμενοι ακολούθησαν τα θύματα εντός του οδοστρώματος, περιερχόμενοι έτσι και οι ίδιοι στην αυτή κοινότητα κινδύνου ζωής με τα θύματα, υποδηλώνει ότι οι επιτιθέμενοι αναμφίβολα αποδέχονταν έναν τέτοιο κίνδυνο ζωής ως μέσο προς επίτευξη του σκοπού της αφαίρεσης των ειδών ρουχισμού με διακριτικά του «Π.Α.Ο.Κ.» των θυμάτων. Τον κίνδυνο αυτό διέτρεξαν τόσο ο Ν.Κ., όσο και ο Γ.Ι., ανεξάρτητα αν ο δεύτερος διέφυγε τελικά το θάνατο, εξαιτίας της έγκαιρης ακινητοποίησης του αυτοκινήτου στο κατώ του οποίου επέπεσε, η ύπαρξη του οποίου κρίνεται αναμφισβήτητη, ανεξάρτητα αν έτεροι αυτόπτες μάρτυρες και δη τόσο ο Σ.Μ., όσο ο Ι.Τ., δεν ανέφεραν ότι είδαν τέτοιο όχημα, ο μεν πρώτος από αυτούς λόγω μη προσεκτικής παρατήρησης των γεγονότων πριν τη θέαση ακίνητου του Ν.Κ. επί του οδοστρώματος (η κατάθεσή του για προηγούμενες περιστάσεις έχει αρκετά κενά), ο δε δεύτερος από αυτούς πιθανότατα γιατί η ύπαρξη ενός τέτοιου Ι.Χ.Ε. αυτοκινήτου (όχι φορτηγού ή λεωφορείου) στη δεξιά από αυτόν λωρίδα κυκλοφορίας της ίδιας οδού, που πρόλαβε να σταματήσει, θα επιβάρυνε τη δική του θέση ως οδηγού του αυτοκινήτου που παρέσυρε το Ν.Κ. Από δε τη διαφορετική ποινικοποίηση της έκθεσης σε σχέση με την ανθρωποκτονία από πρόθεση είναι προφανές ότι ο νομοθέτης γνώριζε και αποδεχόταν ότι διαφέρει η πρόθεση κινδύνου ζωής από την πρόθεση θανάτου και ως εκ τούτου ότι σύστοιχα διαφέρει η αποδοχή του κινδύνου ζωής ως ενδεχόμενο αποτέλεσμα μιας συμπεριφοράς από την αποδοχή του θανάτου ως ενδεχόμενο αποτέλεσμα της ίδιας συμπεριφοράς. Μάλιστα, η διάκριση αυτή ενδεχομένου δόλου συντρέχει και υπό τις περιστάσεις της ένδικης περίπτωσης. Αυτό συμβαίνει διότι δεν μπορεί κανείς να παραβλέψει ότι οι επιτιθέμενοι είχαν υπόψη τους ότι με τη συνέχιση της επίθεσης εντός του οδοστρώματος της τεχνητά φωτιζόμενης οδού Αγίου Δημητρίου όσοι οδηγούσαν στην οδό αυτή θα έβλεπαν ουσιαστικά ένα σύνολο εννέα (9) ανθρώπων (επτά επιτιθέμενοι και δύο καταδιωκόμενοι) να κινούνται τρέχοντας σε αυτήν, περίπτωση που κάνει κάποιον να πιστέψει ότι οι οδηγοί θα δουν έγκαιρα την κίνηση ενός τέτοιου αριθμού εμπλεκόμενων και θα σταματήσουν έγκαιρα την κίνηση των οχημάτων τους και μια τέτοια πίστη για εν τέλει αποφυγή του θανάτου ταιριάζει σε νεαρά απείρσιμα άτομα, που εισέρχονται τα ίδια στο οδόστρωμα προκειμένου να επιτύχουν να αφαιρέσουν απλά είδη ρουχισμού με τα διακριτικά μιας ομάδας διαφορετικής από τη δική τους. Η πίστη αυτή επιβεβαιώθηκε εκ των πραγμάτων για ένα από τα καταδιωκόμενα πρόσωπα, το Γ.Ι., αλλά διαψεύστηκε για τον έτερο καταδιωκόμενο, το Ν.Κ., αντικειμενικά δηλαδή εκ των υστέρων η πίστη τους επιβεβαιώθηκε κατά το σημαντικότερο ποσοστό του 50%. Προφανώς, όμως, το αποτέλεσμα αυτό του θανάτου του τελευταίου, διά θανατηφόρας παράσυρσης από διερχόμενο αυτοκίνητο, οι επιτιθέμενοι το πρόβλεψαν ως ενδεχόμενο από τη στιγμή που καταδιώκαν αυτόν στο οδόστρωμα της άνω οδού, ανεξάρτητα αν πίστεψαν ότι δεν θα επερχόταν. Σύμφωνα, λοιπόν, με όσα εκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη υπό στοιχείο Ι ανωτέρω, αφού δεν αποδεικνύεται ότι οι επιτιθέμενοι στο Ν.Κ. αποδέχονταν το ενδεχόμενο του θανάτου αυτού ως αποτέλεσμα της επίθεσής τους, δεν μπορεί να στοιχειοθετηθεί ευθύνη για ανθρωποκτονία σε ήρεμη ψυχική κατάσταση με πρόθεση και δη με ενδεχόμενο δόλο κατά συναυτουργία, όπως αποδίδεται η δικώκομη πράξη με το κατηγορητήριο, ωστόσο, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη υπό στοιχείο ΙΙ ανωτέρω, η ίδια συμπεριφορά, με τα στοιχεία μάλιστα που εκτίθενται στο κατηγορητήριο, θα πρέπει να χαρακτηριστεί ορθά νομικά ως έγκλημα θανατηφόρας έκθεσης κατά συναυτουργία (και ακριβέστερα παραυτουργίας για το περαιτέρω θανατηφόρο αποτέλεσμα), δικώκομη κατά το συνδυασμό των άρ. 306 παρ. 2 περ. β' -1 και 45 ΠΚ, με το πρώτο αποτέλεσμα της έκθεσης να αποδίδεται σε ενδεχόμενο δόλο των δραστών και το περαιτέρω αποτέλεσμα της ανθρωποκτονίας σε συνειδητή αμέλεια των δραστών.

Μόνο για την πληρότητα του νομικού συλλογισμού επισημαίνεται ότι η συμπεριφορά αυτή δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως θανατηφόρα σωματική βλάβη, δικώκομη κατ' άρ. 311 ΠΚ, διότι από κανένα αποδεικτικό μέσο δεν προέκυψε ότι οποιοσδήποτε επιτιθέμενος είχε ακουμπήσει έστω και ελάχιστα το θανάτου πριν την παράσυρσή του από το παραπάνω αυτοκίνητο και ως εκ τούτου δεν προκύπτει ότι προκλήθηκε οποιαδήποτε σωματική βλάβη του προτού αυτός παρασυρθεί, όπως απαιτείται για τη στοιχειοθέτηση του αδικήματος αυτού. Ακόμα, αφού οι μπλουζες με τα διακριτικά του «ΠΑΟΚ» που φορούσαν ο Γ.Σ. και ο Δ.Ζ. καταστράφηκαν αμέσως μετά την αφαίρεσή τους από αυτούς, είναι προφανές ότι η αφαίρεση τους δεν έγινε με σκοπό ιδιοποίησης αλλά με σκοπό φθοράς. Ως προς το κασκόλ και το καπέλο με διακριτικά του «ΠΑΟΚ», που φορούσε ο Γ.Σ., όπως εκτέθηκε στη σκέψη υπό στοιχείο ΙV ανωτέρω δεν προέκυψε θετικά είτε ότι καταστράφηκαν άμεσα, είτε ότι ενσωματώθηκαν στην περιουσία των επιτιθέμενων. Ωστόσο, ενόψει των αναμφισβήτητων φθορών των μπλουζών που φορούσαν τα παραπάνω θύματα, η αμφιβολία ως προς τη στοιχειοθέτηση κλοπής ή μη των αντικειμένων αυτών (κασκόλ και καπέλου) θα πρέπει να επιλυθεί υπέρ της ευμενέστερης για τους δράστες της επίθεσης εκδοχής τη μη κλοπής και έτσι της άμεσης φθοράς, που συνάδει και με την αναμφίβολη έλλειψη σκοπού ιδιοποίησης για τα άλλα αντικείμενα που αφαιρέθηκαν (μπλουζές), αλλά απηχεί και στον τερματισμό της επίθεσης στο Δ.Ζ. κατ' υπόδειξη ενός επιτιθέμενου, προφανώς του ηγέτη αυτών, αμέσως μόλις αφαιρέθηκε και σκίστηκε η μπλουζα αυτού, περίπτωση που υποδηλώνει ποιος ήταν ο σκοπός των επιτιθέμενων, με την επίτευξη του οποίου δόθηκε εντολή τερματισμού της επίθεσης. Έπεται ότι σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη υπό στοιχείο ΙΙΙ ανωτέρω δεν στοιχειοθετείται κλοπή όλων των παραπάνω αντικειμένων και ως εκ τούτου δεν μπορεί να στοιχειοθετηθεί ούτε ληστεία αναφορικά με αυτά. Λαμβάνοντας δε υπόψη ότι τα θύματα των επιθέσεων αυτών υπέστησαν βίαια τις αφαιρέσεις των αντικειμένων αυτών, χωρίς να υπέχουν καμία τέτοια υποχρέωση, αλλά δεν δήλωσαν ότι επιθυμούν την ποινική δίωξη των επιθέσεων έστω για τις φθορές των αντικειμένων αυτών, ενώ στην περιγραφή των δικώκομων ληστειών που γίνεται στο κατηγορητήριο δεν γίνεται μνεία περί απρόκλητης φθοράς των παραπάνω αντικειμένων (μπλουζών, κασκόλ και καπέλου), οι δικώκομες πράξεις των ληστειών θα πρέπει να χαρακτηριστούν ορθά νομικά ως παράνομη βία κατά συναυτουργία, δικώκομες κατά το συνδυασμό των άρ. 330 και 45 ΠΚ. Επιπλέον, αφού ως προς τους Α.Δ. και Δ.Ζ. δεν προέκυψε το στοιχείο της πρόκλησης επικίνδυνης σωματικής βλάβης σε βάρος τους, θα πρέπει να γίνει ο ορθός νομικός χαρακτηρισμός της σε βάρος τους πράξης σωματικής βλάβης ως δικώκομης μεν κατ' άρ. 308Α παρ. 2 ΠΚ αλλά μόνο υπό τη μορφή της τέλεσης κατά συναυτουργία και με συμμετοχή δύο και περισσότερων προσώπων, και όχι σωρευτικά και με τη μορφή της επικίνδυνης σωματικής βλάβης, ενώ πρέπει να σημειωθεί ότι κατά τον Ποινικό Κώδικα, όπως αυτός θα ισχύει από την 1.7.2019 κατά την κύρωσή του με το άρθρο πρώτο του Ν. 4619/2019, δεν θα υφίσταται η απρόκλητη σωματική βλάβη ως διακεκριμένη μορφή του εγκλήματος της απλής σωματικής βλάβης. [...]

* Ο πλήρης αριθμός της απόφασης είναι: 188-196, 215-217, 290-291, 324-326, 341-352/2019.